

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: X. N. N., zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 2004, čj. 24 Az 179/2004 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 2. 2004, čj. OAM-539/VL-10-05-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“. Namítá, že napadené rozhodnutí je nesprávné, protože zjištěný skutkový stav byl posouzen nesprávně, a to již ve správním řízení. Dodává, že azylovému řízení nerozumí a proto i jeho prvotní výpověď je postavena toliko na ekonomických důvodech a další důvody, mající základ v obavě před pronásledováním, popř. diskriminaci zmínil až později; domnívá se, že se krajský soud nezabýval jeho námitkami v celé šíři, a to bez ohledu na to, že stěžovatel na tuto, byť subjektivní obavu, upozorňoval. Připomíná, že neobdržel předvolání k jednání a proto ponechává zcela na úvaze kasačního soudu, zda postup krajského soudu byl v tomto směru v souladu se zákonem. Dále uvedl, že v zemi původu nejsou dodržována lidská práva obecně, a protože nesouhlasí s tamním polickým systémem, je objektivně vystaven politickému tlaku ze strany tamních úřadů v případě jeho návratu. Konstatuje, že se v České republice zcela „stabilizoval“ a považuje ji za svůj druhý domov; v případě návratu do země původu bude vystaven tlaku tamních úřadů a proto žádá, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Navrhuje, aby napadené rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zrušeno; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Neshledal důvody ani k přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ale podle obsahu lze důvody, které zmiňuje, podřadit pod důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., tedy vady řízení před správním orgánem, a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající v jiné vadě řízení před soudem.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 12. 2. 2004 podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém ve vztahu k souzené věci uvedl, že vlast opustil dne 10. 12. 2003, protože se mu nelíbil vládnoucí režim, jinak ve Vietnamu žádné problémy neměl. O udělení azylu požádal za účelem legalizace pobytu na území České republiky. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 17. 2. 2004 pak uvedl, že ze země odcestoval z důvodu obecné nespokojenosti se stavem vietnamské společnosti. Dodal, že neměl problémy kvůli politickým názorům, a že uvedl všechny důvody, které ho vedly k odchodu z Vietnamu. Stěžovateli byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočnicka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění. Této možnosti nevyužil. Stěžovatel poté uvedl, že byl seznámen s obsahem protokolu o pohovoru ve vietnamském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny.

K námitce týkající se neporozumění azylovému řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že při sepsu žádosti o udělení azylu, a stejně tak protokolu o pohovoru, k důvodům žádosti o udělení azylu byl přítomen tlumočnick vietnamského jazyka. Stěžovateli byla na závěr pohovoru poskytnuta možnost, aby se s obsahem označeného protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění, této možnosti však nevyužil. Stejně tak na závěr uvedl, že byl seznámen s obsahem protokolu o pohovoru, a to ve vietnamském jazyce, souhlasí s ním, a nežádá doplnění ani změny. Ani zde proto nemohl Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčit. Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel neprokázal, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; stejně tak nevyplývaly ani další důvody uvedené v § 13 a § 14 zákona o azylu. Důvody stěžovatelovy žádosti o azyl tak nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 až § 14 zákona o azylu. Stejně tak nejsou dány důvody pro přiznání překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že stěžovateli při návratu do země původu nehrozí žádné z nebezpečí uvedených v tomto ustanovení.

K tvrzení stěžovatele, že neobdržel předvolání k jednání a proto ponechává zcela na úvaze kasačního soudu, zda postup krajského soudu byl v tomto směru v souladu

se zákonem, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Ze spisu vyplynulo, že výzva krajského soudu ze dne 16. 8. 2004, čj. 24 Az 179/2004 - 23 byla stěžovateli doručena dne 2. 11. 2004. Stěžovatel ve stanovené lhůtě nereagoval, proto soud dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o věci bez jednání. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti konkretizoval svoje námitky tak, že v zemi původu nejsou dodržována lidská práva obecně, a protože nesouhlasí s tamním polickým systémem, je objektivně vystaven politickému tlaku ze strany tamních úřadů v zemi původu v případě jeho návratu. Azylovému řízení řádně neporozuměl, a proto i jeho prvotní výpověď je postavena toliko na ekonomických důvodech, a další důvody, mající základ v obavě před pronásledováním, zmínil až později; krajský soud ani správní orgán se tak nezabývaly jeho námitkami v celé šíři. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že v průběhu správního řízení stěžovatel uvedl (viz shrnutí správního spisu), že nesvobodu a nedodržování lidských práv v domovské zemi žádným způsobem na své osobě nepocíťoval, resp. uvedl, že jeho svoboda ani lidská práva tam nebyla porušována. Stejně tak uvedl, že neměl problémy kvůli politickým názorům. Nelze tedy správnímu orgánu vytýkat, že se výše uvedenými skutečnostmi nezabýval. Jestliže stěžovatel teprve nyní tvrdí, a to pouze v obecné rovině, že nesouhlasí s politickým systémem ve své vlasti, nelze k této skutečnosti přihlídnout, neboť podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Nad rámec je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s názorem krajského soudu, vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozsudku, totiž s tím, že stěžovatel v průběhu celého správního řízení netvrdil důvody, které by nasvědčovaly tomu, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo pro zastávání určitých politických názorů. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že tyto politické důvody odchodu z vlasti ani nijak nespecifikoval, či se ani nepokusil dokázat. V těchto námitkách proto stěžovateli nepřisvědčil.

K tvrzení stěžovatele, že se v České republice zcela „stabilizoval“ a považuje ji za svůj druhý domov, v případě návratu do země původu bude vystaven tlaku tamních úřadů a proto žádá, aby jeho žádosti bylo vyhověno, odkazuje Nejvyšší správní soud nejprve na výše uvedené a doplňuje, že z dokumentů, na základě kterých posuzoval správní orgán otázku vycestování, nevyplynulo, že by v domovské zemi stěžovatele hrozila stěžovateli diskriminace či pronásledování, a žádné jiné, ze kterých by takové skutečnosti vyplývaly, ani nenavrh.

Důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. tak soud neshledal.

Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému pak nad rámec běžných výdajů náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu